

Sygn. akt: I C 933/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Zawierciu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marcin Borkowski
Protokolant:	sekretarz sądowy Monika Miśkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2018 r. w Zawierciu

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Z.

przeciwko R. G.

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości w stosunku do pozwanej R. G.,
2. zasądza od powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Z. na rzecz pozwanej R. G. kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 933/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 9 lutego 2012 r. (data wpływu do Sądu) powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w Z. wniosła o solidarne zasądzenie od pozwanych J. M. i R. G. kwoty 1,546,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami od wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż żądana w pozwie kwota wynika z zaległości w dokonywania wpłat przez pozwane z tytułu miesięcznych rat kredytu mieszkaniowego zaciągniętego na budowę lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w Z., którego pozwane są właścicielkami. Żądana kwota obejmuje okres od 01.10.2010 r. do 31.12.2011 r.

Nakazem zapłaty z 9 marca 2012 r., wydanym w sprawie I Nc 253/12 Sąd Rejonowy w Zawierciu, w całości uwzględnił żądanie pozwu. Nakaz zapłaty wraz z odpisem pozwu został uznany za doręczony pozwanym na zasadzie podwójnego awizo. W związku z czym stwierdzono prawomocność wydanego nakazu z dniem 14 kwietnia 2012 r.

Wnioskiem z 16 kwietnia 2018 r. pozwana R. G. (1) wniosła o doręczenie jej nakazu zapłaty wskazując, iż odpis nakazu zapłaty jak i odpis pozwu został wysłany na nieprawidłowy adres.

Postanowieniem z 23 kwietnia 2018 r. Sąd uchylił wzmiankę o prawomocności nakazu zapłaty wobec pozwanej R. G. oraz postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności wobec pozwanej. Nakaz zapłaty pozostał prawomocny w stosunku do J. M..

W dniu 24 maja 2018 r. pozwana R. G. (1) wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty. Zgłosiła zarzut niedoręczenia jej nakazu zapłaty, przedawnienia roszczenia, braku legitymacji biernej oraz nadużycia prawa podmiotowego przez powoda.

W związku z czym wniosła o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że od 1994r. nie mieszka w Z. przy ul. (...). W związku z czym nie była zobowiązana do ponoszenia opłat związanych z tym mieszkaniem.

W odpowiedzi na sprzeciw powodowa spółdzielnia wniosła o oddalenie sprzeciwu w całości i uwzględnienie powództwa. Wskazała, że w okresie objętym pozwem pozwanej przysługiwało spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w Z. przy ul. (...) i z tego tytułu była obowiązana do terminowego wnoszenia opłat wskazanych w pozwie.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczas zajęte stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. G. (1) urodziła się (...) w Z.. Zaraz po urodzeniu, w wyniku konfliktu pomiędzy rodzicami, R. G. (1) wraz z matką J. M. przeprowadziły się do G., gdzie zamieszkuje matka J. M. i jednocześnie babcia R. G.. Pozwana R. G. (1) zamieszkuje w G. do chwili obecnej. Od 14 listopada 2002r. jest tam zameldowana na pobyt stały. Nigdy nie zamieszkiwała w mieszkaniu w Z. przy ul. (...), w którym po jej wyprowadzeniu wraz z matką, zamieszkiwał jej ojciec. Nie utrzymywała kontaktu z ojcem z uwagi na nadużywanie przez niego alkoholu. W pierwszej dekadzie XXI w. J. M. wyszła ponownie za mąż i wyprowadziła się z G.. Od tamtej pory R. G. (1) zamieszkiwała jedynie z babcią. Matka nie informowała jej o mieszkaniu w Z., w rodzinie się o tym nie rozmawiało. Pozwana nie wiedziała, iż jest zobowiązana do uiszczania opłat związanych z tym lokalem.

Współwłaścicielem przedmiotowego mieszkania stała się w wyniku nabycia spadku po swoim ojcu R. G. (2).

Dowód: zaświadczenie o zameldowaniu (k. 31 akt), kopia postanowienia z 6 marca 2002 r. Sądu Rejonowego w Zawierciu (k. 43 akt), zeznania świadka M. L. (k. 60 akt), przesłuchanie pozwanej R. G. (k. 61 akt).

Z tytułu zaległości w spłacie rat kredytu mieszkaniowego obciążającego mieszkanie w Z. przy ul. (...) na 31 grudnia 2011 r. pozwane były zobowiązane do zapłaty na rzecz powódki kwoty 1.546,86 zł.

Dowód: rozliczenie (k. 5 akt).

W związku z zaległościami powódka 15 grudnia 2011 r. wystosowała do pozwanych wezwanie do zapłaty. Wezwanie zostało wysłane na adres (...), (...)-(...) P.. W aktach sprawy brak jest dowodów doręczenia tych wezwań. Pozwana R. G. (1) dowiedziała się o obowiązku uiszczenia opłat związanych z mieszkaniem w Z. dopiero od komornika sądowego, w trakcie trwania postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 253/12.

Dowód: ostateczne wezwania do zapłaty (k. 6 – 7 akt), przesłuchanie pozwanej R. G. (k. 61 akt).

Stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, wobec której brak jest powodów aby kwestionować jej wiarygodność.

Za wiarygodne Sąd również uznał zeznania świadka M. L. jak i pozwanej R. G.. Zeznania te były logiczne, a ponadto wzajemnie się uzupełniały i potwierdzały.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Co do zasady żądanie pozwu w stosunku do R. G. jest zasadne. Niewątpliwie jako współwłaścicielka mieszkania w Z. przy ul. (...) była zobowiązana do ponoszenia kosztów związanych z tym mieszkaniem, w tym do uczestnictwa w spłacie kredytu mieszkaniowego obciążającego lokal, co wynika z ustawy o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych, udzielania premii gwarancyjnych oraz refundacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych z 30

listopada 1995 r. (Dz. U. Z 1996 r., nr 5, poz. 32 z późn. zm.). Nie można więc zgodzić się z zarzutem pozwanej o braku legitymacji biernej po jej stronie w przedmiotowej sprawie.

W związku z tym koniecznym było rozważenie kolejnych zarzutów podniesionych przez pozwaną, a to zarzutu przedawnienia roszczenia oraz nadużycia prawa podmiotowego przez powoda w związku z żądaniem zapłaty od pozwanej z tytułu spłat rat kredytu mieszkaniowego.

Zarzut przedawnienia również okazał się bezzasadny. Poszczególne roszczenia objęte pozwem stały się wymagalne w odstępach miesięcznych w okresie od października 2010 r. do grudnia 2011 r. Pozew został zaś wniesiony 9 lutego 2012 r., a więc niewątpliwie przed upływem przedawnienia przedmiotowych roszczeń. Wniesienie pozwu ponadto doprowadziło do przerwania biegu przedawnienia tych roszczeń zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Wprawdzie po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Niemniej jednak w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 1 k.c.). Postępowanie w przedmiotowej sprawie jeszcze się nie zakończyło. Nie można się zgodzić ze stanowiskiem pozwanego, iż dopiero doręczenie pozwu, czy też jak to miało w niniejszej sprawie nakazu zapłaty powoduje przerwę biegu przedawnienia. Należy bowiem odróżnić przerwę biegu przedawnienia roszczenia, która to jest instytucją prawa cywilnego materialnego od stanu zawisłości sprawy, stanowiące pojęcie z gruntu procedury cywilnej. Obu pojęć nie można utożsamiać. Należy jeszcze raz podkreślić, iż już samo wniesienie pozwu przerywa bieg terminu przedawnienia (chyba że dojdzie do zwrotu pozwu), jako czynność przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia, zaś stan zawisłości sprawy stanowi przesłankę do zastosowania instytucji odrzucenia pozwu, nie ma zaś związku z biegiem terminu przedawnienia. Zwrócić należy przy tym uwagę, iż zaakceptowanie stanowiska pozwanej prowadziłyby do powstania niepożądanych sytuacji, w których dłużnicy skutecznie ukrywając się doprowadziliby do przedawnienia służących przeciwko nim roszczeń, albowiem dopiero skuteczne doręczenie im pozwu prowadziłyby do przerwy biegu przedawnienia.

Wreszcie odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa podmiotowego należy zarzut ten zaakceptować niemniej jednak z innych powodów niż to zostało wskazane w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Należy wskazać, iż wykonywanie prawa podmiotowego w sposób sprzeczny z ustanowionymi w art. 5k k.c. kryteriami oceny jest bezprawne i z tego względu nie korzysta z ochrony jurysdykcyjnej. O nadużyciu prawa podmiotowego decydują obiektywne kryteria oceny w postaci sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa podmiotowego. Trzeba przy tym pamiętać, iż zasady współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie. Dlatego do zastosowania tego przepisu konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego rozpatrywanego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym.

Odnosząc się do realiów niniejszej sprawy to należy wskazać, że roszczenie objęte pozwem jest związane z posiadaniem prawa do spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w Z. przy ul. (...). Wprawdzie pozwana R. G. (1) była formalnie współwłaścicielem tego mieszkania, we własność którego weszła na podstawie spadkobrania po swoim ojcu, niemniej jednak nigdy z niego nie korzystała. Przy czym niekorzystanie z tego mieszkania nie było objęte aktem jej woli. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że pozwana jedynie wiedziała, iż takie mieszkanie istnieje, nie miała jednak żadnych bliższych informacji o tym. W szczególności co do praw jej przysługujących wobec tego mieszkania oraz obowiązków z tym związanych. R. G. (1) była wychowywana przez swoją matkę oraz babkę macierzystą. Nie miała kontaktu z ojcem, a tym samym również z rodziną ze strony ojca. Temat ojca stanowił tajemnicę w rozmowach rodziny. Ojciec R. G. nadużywał bowiem alkoholu. W konsekwencji nie rozmawiano również o posiadanym przez niego majątku. Pozwana wiedziała jedynie, iż takie mieszkanie istnieje. Nigdy tam nie przebywała. Matka nie opowiadała jej o tym mieszkaniu, zwłaszcza, że po ponownym zawarciu związku małżeńskiego wyprowadziła się do swojego nowego męża pozostawiając R. G. na wychowaniu babci. R. G. (1) nie wiedziała nic o ciężących na niej obowiązkach związanych z posiadaniem praw do przedmiotowego mieszkania. Nie mogła więc podjąć starań w celu zadośćuczynienia im, czy też pozbycia się ich poprzez wyzbycie się praw do tego mieszkania. Nie korzystała z tego mieszkania, czy to zamieszkując w nim, czy też uzyskując zyski z jego wynajmu. Co szczególnie ważne

w okresie objętym żądaniem pozwu pozwana była małoletnia, miała ograniczoną zdolność prawną, nie wynika też, aby posiadała wtedy majątek umożliwiający pokrycie zobowiązań pieniężnych obciążających mieszkanie. Z tego też względu należy uznać, iż żądanie zapłaty od R. G. zapłaty zaległych rat kredytu mieszkaniowego obciążającego lokal mieszkalny stanowi nadużycie prawa podmiotowego. Nie do zaakceptowania jest bowiem żądanie zapłaty tych rat od osoby małoletniej, nieposiadającej własnego majątku, niekorzystającej z tego mieszkania w żaden sposób, w dodatku nie posiadającej nawet wiedzy, iż posiada jakiegokolwiek prawa do tego mieszkania i związane z tym obowiązki.

W związku z powyższym powództwo wobec R. G. należało oddalić.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.